

SUOMEN TEOSOFISEN SEURAN JÄSENLEHTI

N:o 6

MARRASK.—JOULUK.

1919

MIKSI EI TEOSOFISTA SEURAA UUDISTETA?

Kirj. *George S. Arundale.*

Pyydän täten käyttää »Theosophistin» palstoilla minulle suotua tilaa esittääkseni seuraavan ehdotuksen:

Kaikkialla maailmassa on olojen uudelleen järjestäminen päivänkysymyksenä. Eikö siis T. S:n jäsentenkin tulisi ottaa punnittavakseen, josko tämä kysymys koskee heidänkin liikettään, yhtä hyvin kuin sen yleensä otaksutaan koskevan muita aloja? Kysymyksellä on luonnollisesti niin laajakantoinen merkitys, että on aivan mahdotonta siihen koetteeksikaan vastata tai edes jonkinmoisella varmuudella vetää niitä yleisiä suunta- viivoja, joiden rajoissa tuo uudistus Teosofisessa Seurassa olisi tapahtuva. Toivomukseni on nyt ainoastaan tämän kirjoituksen puitteissa kiinnittää kanssaveljieni huomiota siihen tosi- seikkaan, että jonkunmoinen uudistus mahdollisesti olisi yhtä tarpeellinen meidän liikkeessämme kuin jossakin toisessa.

On luonnollisesti olemassa monenlaatuisia uudistuksia. Voisimme esim. pitää tarpeellisena muuttaa sääntöjämme ja pykäläämme, niin että meidän ikuisesti vapaana kulkeva liik- keemme saisi uuden ilmennysmuodon, muodon, joka soveltuisi »uudistettuun maailmaan».

»Muutosten maailma», sehän on eräs Presidenttimme sana, joka on osottautunut niin profetalliseksi. Mutta me voisimme myöskin pitää sopivana tehdä perinpohjaisia muutoksia kol- meen ohjelmapykäläämme. Sehän olisi sangen luonnollista, jos T. S:n tehtävät olisivat asetetut tätä katoovaista maailmaa var- ten, eikä uutta maailmaa varten. Lisäksi voisimme ajatella, että uudistus T. S:ssa ennenkaikkea tapahtuisi yksityisten jä- senten katsantokannoissa tai osastojen suhteessa Pääseuraan. On kuitenkin päivänselvä asia, että kaikissa näissä tapauksissa on ainoastaan senlaatuinen uudistus mahdollinen, mikä tuo esiin uuden aspektin niistä ikuisista totuuksista, joita Seuramme muuttumattomasti edustaa. Jokaisen uudistuksen täytyy siksi

tähdätä ainoastaan muutoksiin Seuran ulkonaisessa rakenteessa eikä koskaan itse perushenkeen.

Meidän tulee varoa ahdasta oikeaoppisuutta T. S:ssä. Täytyy kavahtaa sellaisia jäseniä, jotka koettavat tyrkyttää meille Madame Blavatskyn, eversti H. S. Olcotin, C. W. Leadbeaterin tai Annie Besantin näkökantoja asioista. Niin lyhyen ajan kuin liikkeemme onkin vasta ollut olemassa, on kuitenkin ehtinyt muodostua ryhmä, jonka on onnistunut kiteyttää H. P. B:n kaikkeen kuvainpalveluun suunnattu raivo mitä karsaimmaksi ja ahtaimmaksi oikeaoppisuudeksi. Aivan varmaan on sellaisia jäseniä, jotka ikävöivät sitä vanhaa hyvää aikaa, jolloin eversti Olcott vaikutti; ja kun meidän nykyinen rakastettu Presidenttimme jättää kerran paikkansa ottaakseen vastuulleen vielä korkeampia tehtäviä, niin on muodostuva pieni ryhmäkunta, joka kaikin voimin koettaa pitää kiinni ahdasmielisestä ja otaksuttavasti aivan väärästä selityksestään Mrs Besantin nykyisistä katsantokannoista ja menettelytavoista. *Tempora mutantur et nos mutamur in illis* — se pitää paikkansa suuriin filosofisiin johtajiin nähden yhtä hyvin kuin jokaiseen meistä. — Minulla on sellainen tunne, että H. P. B:n ja eversti Olcott'in täytyy ihmetellä usein, miksi ihmiset ovat niin rajoitettuja ja kuvittelevat mielessään heidän johtajiensa pysyvän paikoillaan jätettyään fyysiset ruumiinsa, josta kuvittelusta johtuu luonnollinen vaatimus, että heidän seuraajiensakin on pysyttävä paikoillaan. Muutamille kunnan jäsenille olisi varmaan kova päähkinä purtavaksi, jos he luotettavalta taholta saisivat kuulla, että H. P. B. on täydellisesti vakuutettu siitä että T. S:n nykyinen kanta on luonnollinen ja johdonmukainen kehityksen tulos niistä suunnista, mitkä hän kerran antoi. Yhtä huolestuneita ovat kerran nykyisen Presidenttimme ahdashenkiset ihaillijat huomattaessaan »Besant-näkökannan» vaihtuvan uudempaan näkökantaan, jonka varmaan hänen seuraajansa luovat. Heillä ei ole aavistusta siitä tärkeästä tosiasiasta, että jokainen presidentti, niin voimakas kuin hän lieneekin, koettaa olla ainoastaan ihmiskunnan vanhempien Veljien puhetorvena.

He unohtavat, että siinä määrin kuin me tavalliset jäsenet sen sallimme asettuvat meidän suuren liikkeemme johtajat kokonaan maailmamme hallitsijain käytettäviksi, ja että, missä se on mahdollista, ei ainoastaan etsitä, vaan myöskin saada korkeampain olentojen johtoa, kun on kysymyksessä tärkeämpäin suuntaviivojen määrääminen. Sentähden on meidän pidettävä silmämme auki ymmärtääksemme mikä on meidän osuutemme kaikissa niissä uudistuksissa ja muutoksissa, jotka luovat uudelleen maailman.

Meillä kaikilla on enemmän tai vähemmän selvä käsitys siitä, mikä on T. S:n suhde vanhaan maailmaan. Ymmärrämme, minkälainen T. S:n tulisi olla voidakseen auttaa maailmaa kulkemaan kuoleman kautta uudestisyntymiseen. Koska on pantu niin paljon painoa veljeyteen, karman ja jälleensyntymän lakeihin, uskontojen oleelliseen yhteenkuuluvaisuuteen, luonnon salattujen lakien tuntemiseen, niin on selvää, että maailman olisi täytynyt saada käsitys näistä erikois todellisuuksista tulakseen johdetuksi suuren pimeyden kautta kirkkaampaan valoon kuin se näihin asti on aavistanutkaan. Suuri sota oli syttävä. Sentähden olisi pitänyt se riitaisuus ja viha, mikä ei ollut vältettävissä, jo etukäteen niin paljon kuin mahdollista vaimentaa siten, että veljeyden merkitys olisi tullut ymmärrettyksi, niin että veljeyden ääni olisi voimakkaana kaikonut yli taistelun temmellyksen. Sodan piti syöstä maailma mitä syvimpään suruun ja epätoivoon. Tuli kuoleman julma herruus, ja kansat seisoivat herpautuneina sen mahdin edessä. Mutta kerran vielä olisi pitänyt julistaa että tuolla puolen Kuoleman on Elämä — Kuoleman Herra — ja että, kuinka peruuttamattomalta ero nyt tuntuukin, niin odottaa meitä tuolla puolen ei ainoastaan Ikuinen Elämä, vaan myöskin monta fyysillistä elämää ystäviemme kera ja varmuus siitä, että kerran tulevaisuudessa kaikki eroaminen on lakkaava.

Ja lisäksi tiedämme, että ajan siirryttyä tuonnemmaksi, on kohoova arjalainen valta. Tämän toteutumisen esteinä ovat uskonnollisten käsityskantojen eroavaisuudet sekä erilaisuus väriin, kansanluokkaan ja sukupuoleen nähden. Näiden esteiden poistamiseksi on kaikkialla maailmassa miehiä ja naisia koonnut yhteisen lipun ympärille T. S:n ensimmäinen ohjelmapykälä.

Ja vihdoin T. S:n kolmas tarkoituserä: julistaa ihmisuuvulle, että on olemassa paljon enemmän maan ja taivaan välillä kuin mitä tiede ja uskonto on tähän saakka tuonut ilmi; ja spiritistisissä ja muissa sen tapaisissa liikkeissä näemme merkin ulkonaisen maailman hitaasta heräämisestä siinä suhteessa.

19:nen vuosisadan jälkimäinen puolisko ei ole ainoastaan kasannut yhteen vanhan maailman epäonnistumisia ja päätettyjä töitä, vaan on se myös valmistellut yllimenoa vanhan ajan vanhentuneista muodoista uuteen aikaan uusine muotoineen. Ja tässä valmistelutyössä on T. S. ja muut sen suuntaiset liikkeet olleet tärkeimpinä tekijöinä. Mutta T. S:n työ vanhassa maailmassa on nyt loppuun suoritettu ja uskallan sanoa: menestyksellä loppuun suoritettu. Palvelkaamme nyt myös uutta

aikaa ja katsokaamme, että seuramme on hyvin varustettu uutta toimintaansa varten, emmekä saa unohtaa, kun nyt ahtaita estäviä kahleita ympärillämme katkotaan, että katkomme myös ne kahleet mitä itse vielä mahdollisesti kannamme. Soveltakaamme vanhat totuutemme siten, että ne sopivat uusiin tarkoituksiin, julistakaamme vanhaa sanomaa siten että se vastaa uuden maailman tarpeita.

Ensiksikin, tarvitaanko mitään muutoksia Seuran sääntöihin? Onko sen nykyinen hallitusmuoto sopiva uusiin olosuhteisiin? Onko toivottavaa, että me muotoihin nähden tulemme enemmän kansanvaltaisiksi? Taikka olisiko ehkä toiselta puolen viisasta ottaa vielä entistä itsevaltaisempi sävy, silmällä pitäen juuri sitä tosiseikkaa, että maailma menee aivan huimaavaa vauhtia täydellistä demokratiaa kohti. Tämän sangen tärkeän kysymyksen ratkaisu riippuu luullakseni siitä, minkä aseman seurassamme suomme mahtaville Vanhemmille Veljillemme. Nykyään pysyttelevät he ikäänkuin taustassa ulkomaailmaan nähden. He eivät ole mitään uskonkappaleita. Heitä ei ole koroitettu dogmiksi. Meidän ainoana opinkappaleenamme on Veljeyden tunnustaminen, ja vaikka suuri osa jäsenistä huomaa, että tämä dogmi välttämättömästi sisältää Vanhempien yhtähyvin kuin nuorempien veljien olemassaolon, niin jätämme kuitenkin Heidän olemassaolonsa kokonaan yksityisten jäsenten mielikuvituksen ja sisänäkemyksen varaan. Mutta nyt kun Yleisen Veljeyden periaate kaikkialla maailmassa on herättänyt vastakaikua, eikä juuri T. S:n olisi otettava seuraava askel kehityksessä? Eikö meidän siis pitäisi avoimesti tunnustaa ylinhimillisen valtakunnan olemassaolo, valtakunnan, jonka muodostavat maailman johtajat, ihmiskunnan vanhemmat veljet, ne jotka aikoja sitten ovat käyneet kaikki ne asteet, jotka meillä vielä ovat edessäpäin. Eikö T. S:n olisi julkisesti asetettava kanavaksi vanhempien Veljien ja heidän maailmassa olevien seuraajiensa välillä? Eikö olisi suotavaa, että me opettelisimme enemmän muodollisestikin hyväksymään heidän nimityksensä T. S:n presidentin suhteen, niinkuin oli mahdollisesti v. 1907? Ja tähän katsoen eikö olisi toivottavaa, että jokainen presidentti saisi pitää toimensa joko elinajan tai ainakin pitemmän aikaa kuin nyt määrätty 7 vuotta. Ja vihdoin, missä määrin olisi toivottavaa, että Seuran Presidentti saisi suuremman itsevallan, kuin nykyisellä on?

Ei voida vaatia, että tämä probleemi hefkessä ratkaistaisiin. On tosin olemassa henkilöitä, joiden mielestä jo nyt on olemassa Seuran jäsenten kesken taipumus alistua liian suureen

itsevaltiuteen. Mielestäni tämä valitus on aiheeton. En voi ajatellakaan liikettä, jonka eri osilla olisi suurempi itsehallinto kuin on T. S:n eri osastoilla. Ei mikään muu seura tietääkseni ole noudattanut suurempaa varovaisuutta säilyttääkseen yksityisen jäsenen tai koko seuran vapauden jonkun aatteen tai toiminnan toteuttamisessa kuin T. S. Luonnollisesti on totta, että nyt sodan aikana melkein kaikki meidän voimamme keskittyivät liittoutuneiden puolelle. Ja minä puolestani en näe mitään estettä, miksi ei T. S. seurana voisi asettua määrätyn katsantokannan ja toiminnan puolelle, jos huomattava enemmistö sitä todella ehdottaisi. Pitäisi luonnollisesti olla selvää, mihin suuntaan mielipiteet seurassa menenevätkin, että sellaiseen menettelyyn voitaisiin ryhtyä, ja Presidentin hyväksyntä täytyisi silloin saada sen perusteella, että suurin osa jäsenistä pitää häntä Mestarien edustajana.

Mutta kuinka lieneekin asianlaita, niin pitäisi kuitenkin voida ajatella että jos Seura todellakin voi voimakkaasti edustaa veljeyden periaatetta, niin täytyy tähän periaatteeseen mahtua joi-takin tärkeitä aineksia, joita jäsenten aikojen kuluessa pitäisi harjaantua tunnustamaan ja tukemaan. Mielestäni, jos Seura olisi ollut hiukan vanhempi, olisi se voinut asettua esim. nais-ten äänioikeuden puolustajaksi. Jos se olisi vähän vanhempi, asettuisi se vastustamaan vivisektioonia. Rajat Seuran toiminnalle kokonaisuudessaan asettaa luonnollisesti se, missä määrin sen yksityiset jäsenet kykenevät käsittämään veljeys sanan todellisen merkityksen. Syy Seuran nykyiseen toimintakyvyttömyyteen onkin siinä, että me niin huonosti ymmärrämme mainitun sanan. Yleisenä periaatteena me sen kyllä käsitämme, mutta emme ole syventyneet sen eri sovelluttamismahdollisuuksiin kaikessa laajuudessaan. Monelle meistä on ehkä selvää, että vegetarismi on todellisen veljeyden edellytys. Mutta T. S. seurana ei voi vaatia vegetarismia jäseniltään siitä yksinkertaisesta syystä, että tässä kysymyksessä ei olla päästy yksimielisyyteen. Mutta nyt kun uusi maailma on muodostumassa, emmekö siis nyt odota veljeysaateen yksityiskohtaisempaa ja tieteellisempää sovelluttamista kuin ennen on ollut mahdollista? Ja eikö T. S. näin ollen voisi antaa suuntaviivoja?

Toisin sanoen: onko maailma kokonaisuudessaan kyllin teosofinen suorittaakseen automaattisesti ne yleiset toiminnot, jotka tähän saakka ovat olleet T. S:n erikoistehtäviä. niin että Seura saisi täyden vapauden olla keskuksena niille, jotka ovat kypsyneet astumaan askeleen eteenpäin?

Vanhassa maailmassa oli T. S:n tehtävänä ponnistella periaatteen hyväksi, joka ei ollut vielä tunnettu. Onko tämä peri-

aate nyt tuloksena T. S:n työstä riittävässä määrin yleisesti tunnettu? Jos niin on laita, olisiko toivottavaa, että T. S. tulisi niiden yhtymäksi, jotka ovat jo päässeet pitemmälle veljeyssaatteen yksityiskohtaisessa sovelluttamisessa. Taikka toiselta puolen — olisi ehkä viisampaa jättää Seura sellaiseksi kuin se on, antaen sen jatkaa yleisten periaatteiden esilletuomista ja sen sijaan Seuran puitteissa muodostettaisiin pienempiä yhtymiä, jotka nimenomaan ottaisivat tehtäväkseen veljeyssaatteen suuren lain yksityiskohtaisen sovelluttamisen.

En tunne itseäni ensinkään päteväksi vastaamaan näihin kysymyksiin, mutta siitä olen selvillä, että ne täytyy esiintuoda ja niihin täytyy tulla vakuuttava vastaus Seuramme edustavien taholta. Sillä muussa tapauksessa näännymme vanhojen tapojen ja oikeaoppisuuden toivottoman painon alle. Minä puolestani en pidä mahdollisena muuttaa Seuran ensimmäistä tehtävää. Voin aivan hyvin ajatella sille toisen muodon. Ensimmäinen ohjelmapykälä voisi olla sellaisenaan ilmaisemassa, että vielä on jälellä paljon työtä yleisen veljeyden ytimen muodostamisessa. Mutta pykälään voitaisiin lisätä muutamia sanoja, tai ajatus, josta kävisi selville jäsenten yleinen usko Vanhempien Veljien olemassaoloon ilman että se kuitenkaan sitoisi ketään jonkun erikoisen Mestarin uskomiseen. Seuraavan lauseen voisimme liittää ensimmäiseen pykälään: «jonka jäsenet uskovat vanhempien veljien olemassaoloon yli-inhimillisissä luonnonvaltakunnissa, samoin kuin he ovat tietoisia nuorempien veljien olemassaolosta alemmissa luonnonvaltakunnissa.»

Ajatuksen ilmaisumuoto on tietysti kaukana ihanteellisesta, mutta lukijat voivat kaikessa tapauksessa oivaltaa tarkoitukseni. Niinkuin jo sanottu, «veljey»-sanana yleinen tulkinta riippuu kokonaan siitä, kuinka laajalle ulottuvaksi ja voimakkaaksi yleisen veljeyden ytimen katsotaan jo muodostuneen. Ja edelleen se riippuu siitä, missä määrin ne, jotka todella voivat asiata arvostella otaksuvat sen yleiseen veljeyteen suunnatun elävän voiman, jonka T. S. on pannut liikkeelle, voivan itsekseen alituisesti kasvavalla vauhdilla toimia niin että T. S. puolestaan voisi muodostaa erikoisen sydämen suuremmissa sydämissä. Tai t. s.: Eikö esim. T. S:n Esoterinen osasto voisi tulla vielä enemmän esoteriseksi ja ainakin osa nykyisestä esoterisismista voisi muuttua eksoteriseksi? Missään tapauksessa ei meidän kolmea ohjelmapykäläämme ole pidettävä muuttumattomina niinkuin medialaisten tai persialaisten lakeja eikä sellaisina pyhänä muotoina katseltava, että olisi aivan pyhyyden loukkausta niihin puuttuminen.

Tulemme nyt toiseen tehtävään. Onko liian aikaista

olettaa, että vertailevat tutkimukset uskonnon, filosofian ja yleensä tieteen aloilla ovat jo kyllin elähtetyt, jotta ne voisivat jatkua ikäänkuin omalla voimallaan? Emmekö voisi toisen tehtävän nykyistä muotoa korvata sillä vakuutuksella, että kaikilla uskonnoilla on sama alkuperä, tuoden esiin sen tosiasian että niihin kaikkiin on kätkeytynä olemassaolon suuria totuuksia. Voisimme sanoa; »Tehtävämme on levittää tietoa kaikkien uskontojen yhteisestä alkuperästä ja tehdä niiden yhteiset opit yleisesti tunnetuiksi.» — Jokainen yksityinen uskontohan panee erikoista painoa muutamille erikoistotuuksille, mutta jumalallista viisautta on kuitenkin kaikissa uskonnoissa. Asia voidaan ilmausua paremminkin, mutta tahdon vain painostaa, että me nyt jo voisimme alkaa esittää tuloksia vertailevasta uskontotutkimuksesta. Olemme harjoittaneet tutkimuksia yli 43 vuotta, ja nyt tulisi näiden tutkimusten tulosten esiintyä toisessa ohjelmapykälässämme. Teosofisen Seuran pitäisi siis, toisen muutetun ohjelmapykälän mukaan seurata määrättyjä menettelytapoja mitä eri uskontoihin tulee, voidakseen olla näille avuksi ja ollakseen sitä kysymyksessä olevien uskontojen erikoistarpeiden mukaisesti ja juuri sillä tavalla, kuin kunkin uskonnon mystillisin edustaja on sen viitoittanut. Olen esim. lukenut, että kristinuskolle on tärkeintä, että tutkimuksen henki sen todella läpäisisi. Monet kristillisen kirkon etevät miehet ovat lausuneet pelkonsa sen johdosta, että kristinuskko alkaa käydä kykenemättömäksi selviytymään vaikeuksistaan, ja heidän mielestään sen on vapauduttava ahdasmielisyyden hengestä ja kerta kaikkiaan tarkistettava muutamia rakkaimpia dogmejaan. Teosofisen Seuran tulisi olla jokaiselle uskonnolle apuna niiden uudessa pyrkimyksessä itsensä löytämiseen. Uskonnot tarvitsevat uudestisyntymistä ja T. S. on näyttävä niille tietä. Jos ajattelemme esim. hinduismia, niin voisimme sanoa, että se kaipaa myötätunnon hengen kasvua itsessään. Samoin voidaan ajatella muita suuntaviivoja toisten uskontojen uudistustyölle. Ja T. S. taistelllessaan määrätietoisesti ja ilman sovitteluja kaikkien uskontojen sisäisen yhtenäisyyden puolesta tulee tämän kautta yhdistäväksi voimaksi suuremmassa määrin kuin olisi mahdollista toisen ohjelmapykälän ollessa nykyisessä muodossaan, mikä epäilemättä on selitettävä siten, että vertailevat uskontotutkimukset ylipäänsä pitäisi voida jo aloittaa.

Tulemme sitten kolmanteen tehtävään. Minulla omasta puolestani on aina ollut tunne siitä, että tämä tehtävä en erittäin kömpelösti ilmaistu katsoen siihen, mitä oikeastaan on tahdottu sanoa. Mutta silloin, kun T. S., noin 44 vuotta sitten pantiin alulle, oli ehkä tärkeintä tehdä ihminen vähemmän oma-

hyväiseksi jumalallisten ilmestysten suhteen. Oli tarpeellista esittää, että on olemassa luonnonlakeja, joista ihminen ei tiedä, ja että hän itsessään omaa voimia, joista hänen tulisi koettaa ottaa selkoa. Mutta kysymyksessä oleva ohjelmapykälä näyttää minusta saaneen muodostelunsa harjaantuneen tiedemiehen ja luonnontutkijan eikä suinkaan tavallisen maallikon harrastuksia silmällä pitäen.

Minun mielestäni on jo aika jäsentemme alkaa tutkia myös niitä luonnonlakeja, jotka ovat jo enemmän tai vähemmän selitettviä. Voidaksemme siirtyä tuntemattoman, selittämättömän, salatun alueen tutkimiseen, täytyy meidän ensin olla tietoisia siitä, mikä koskee tunnettua, jo selitettävää, jo päivänvaloon vedettyä. Ja minulla ei ole mitään sitä vastaan että kolmas pykälä jätetään entiseen muotoonsa, mutta olisin sangen halukas liittämään sen eteen jonkun lauseen, jossa painostettaisiin sitä tosiseikkaa, että on tarpeellista luonnonlakien — siinä määrin kuin me niitä jo tunnemme — teosofian valossa tutkiminen. Ennen kaikkea toivon luonnon tunnettujen lakien teosofista tulkintaa, luonnon perinpohjaista tarkastelua sellaisena kuin näemme sen siinä valossa, minkä teosofiset opit eri luonnonvaltakuntien kehityksestä meille esittävät. Keskimittaisteosofi varsinkin tarvitsee oppikurssin luonnontieteissä, nähtynä siinä valossa minkä luonnonlakien teosofinen tulkinta antaa.

Olisi myöskin tärkeätä koettaa maailmassa herättää kunioitusta ja myötätuntoa elämää kohtaan, missä muodossa se esiintyneekin, sen sisäisen kauneuden tajuamista. Sen tähden tulisi jokaisen joka tutkii teosofiaa 1) ottaa selkoa siitä mitä tiede on tähän saakka luonnosta tuonut esiin ja 2) antaa teosofisen tulkinnan kirkastamien säteiden valaista tieteen lausuntoa.

Ei ole tietenkään tarpeellista tulla erikoistuntijaksi hankiakseen itselleen yleistietoja kehityksen laista sellaisena kuin se nykyään esiintyy ja sellaisena kuin se vaikuttaa luonnon eri valtakunnissa. En myöskään luule, että on erikoisen toivottavaa kuvitella mielessään, että luonnon salaiset lait ovat kokonaan n. s. tieteestä eroitettu alue, joka olisi riippumaton niistä laeista, joita nyt jo enemmän tai vähemmän on tutkittu. Mitä minuun itseeni tulee, olen tavallisista tieteellisistä kirjoista löytänyt aivan yhtä paljon teosofiaa kuin varsinaisista teosofisista teoksista. Ja minun käsitykseni teosofiasta on suuressa määrin syventynyt tutkiessani tavallista kehitysoppia koskettelevaa kirjallisuutta.

Kolmas ohjelmapykälämme on pannut rajan materialismille. Koettakaamme nyt yleisen ilmakehän tultua hiukan henkisemmäksi, paitsi sitä että epäämätön velvollisuutemme on olla tun-

temattoman puolustajina — viedä teosofia myöskin tunnetun alueelle. Kolmannen ohjelmapykälän uudistus auttaisi meitä tässä työssä ja silloin selkenisi se tosiasia, että Seurallamme on aivan yhtä paljon tekemistä tunnetun kuin tuntemattoman kanssa.

Minä puolestani pitäisin parempana, että meillä olisi ainoastaan *yksi* suuri ohjelmapykälä — hiukan paremmin muovailltu ensimmäinen tehtävä, joka ilmentäisi meidän uskomme vanhempiin veljiin, jotka täydentävät yleisen veljeysketjun, jota luonnon tosiasiaa Seuramme yhä enemmän ja enemmän koettaa tuoda ilmi. Muunnokset toisesta ja kolmannelta tehtävästä voitaisiin liittää alapykälinä ensimmäiseen. Minun vakaumukseni on että ensimmäinen pykälä ennen muita sisältää meidän tehtävämme, on Seuramme sydämen ja elämän todellinen ilmaus. Mutta sen tavaton merkitys heikontuu, kun se esiintyy ainoastaan yhtenä kolmesta, vaikkakin ensimmäisenä vertaistensa joukossa.

Tiedän kokemuksestani, että aivan liian usein unohdetaan että ensimmäisen tehtävän tunnustaminen on ainoa mitä vaaditaan Seuran jäseneksi pääsyä varten. Ja toivoisin, että me viestinä uuteen maailmaan veisimme sen innostuttavan tiedon, että veljeyden portaat ulottuvat äärettömän korkealle taivaisiin yhtä yhtä hyvin kuin ne ulottuvat syvälle maan uumeniin. Maailman uudistus kaipaa vanhempien veljien johtoa ja kuta enemmän heidän olemassaolonsa tulee tunnetuksi tässä alemmassa olo-tilassa, sitä paremmin he voivat suorittaa työnsä meidän keskuudessamme ja sitä varmempi on työntulos oleva. Onko aika kypsynyt, että Seura voi sanoa näin:

«Koska me uskomme yleisen veljeyden olemassaoloon katsomatta eri luomakuntiin, rotuun, uskontunnustukseen, sukupuoleen, yhteiskunta-asemaan tai väriin ja me oletamme ensimmäisen velvollisuutemme olevan elää sopusoinnussa tämän veljeyden kanssa, niin hyväksymme me periaatteessa uskon vanhempien veljien olemassaoloon luonnon yli-inhimillisissä valtakunnissa yhtä hyvin kuin nuorempien veljien olemassaoloon alemmissa luomakunnissa».

PRESIDENTTIMME MRS ANNIE BESANT'IN TOIMINNASTA.

Amerikan T. S:n äänenkannattaja »The Messenger» julkaisee Lontoolaisessa »The Daily Herald» lehdessä viime kesänä olleen Annie Besant'in kirjeen mainitun lehden toimittajalle

On mielenkiintoista meikäläistenkin teosofien tutustua tämän kautta Presidenttimme nykyiseen toimintaan. Julkaisemme sen siksi:

Daily Herald'in toimittajalle.

Sir. — Palattuani Englantiin viiden vuoden poissaolon jälkeen olen uudistanut vanhoja siteitä työväenpuolueeseen ja sosialisteihin, siteitä jotka jo v. 1874 tein työväenpuolueen ja v. 1884 sosialistien kanssa. Niin olen uudelleen liittynyt Fabian Seuraan, ja koska työväenpuolue nyt ottaa vastaan yhtä hyvin henkisen kuin ruumiillisenkin työn tekijöitä, olen Fabian Seuran kautta liittynyt siihen, ja tullut jäseneksi Westminsterin työväen puolueeseen, jonka puheenjohtajana on Arttur Henderson, joka myöskin on Intian Itsehallinto Liiton jäsen.

Suurten ihanteiden puolue.

Näin tehden en ole vain hakenut iloa vanhojen siteiden uudistamisesta, vaan olen pitänyt välttämättömänä saada parlamenttiin Indian itsehallinnan kannattajia. Irlannin itsehallinto puolueella on vahvana tukena Irlannin edustajisto, joka ylläpitää tasapainoa parlamentissa toisten puolueiden välillä. Kun Indiassa ei sitä ole, täytyy sen hankkia edustustaan liittoutumalla, niin että sen hätä tulisi kuuluviin parlamentissa kysymysten ja päätösten kautta, ja valpas huolenpito tulisi siihen suunnatuksi. Viime vuonna työväenpuolue hyväksyi Indian itsehallinto vaatimuksen, ja sen jäsenet taistelivat sen puolesta alahuoneessa. Se on suurien ihanteiden puolue, joka »tietää minkä puolesta se taistelee, ja rakastaa sitä mitä se tietää», ja se ruumiillistuttaa ne periaatteet, jotka ovat olleet minun aina siitä lähtien kuin astuin julkiseen elämään ja etsin toteutumista tuolle mielilauseelleni: »Jokaisen lapsen, joka syntyy sivistyneeseen seutuun tulee saada sellainen ympäristö, joka tekee hänet mahdolliseksi kehittämään kaikki ne kyvyt, jotka hän tuo mukanaan maailmaan.»

Mitä työntekijät tarvitsevat.

Teosofina minä totean että rakkauden ja palvelun sosialismi on täydellisin ilmaus yleisen veljeyden lain lähimmäistä saavutuksista, ja että se tulee olemaan Uuden Aikakauden perustuksena. Minä yhdyin hindulaisiin käsityksiin siinä, että ne, jotka ovat älyllisesti vähemmän kehittyneitä ja ovat koneellisen ja luonnetta kuolettavan työn painamia, ovat juuri niitä, jotka enin tarvitsevat aineellisten asioiden runsautta kehityksekseen,

kun sensijaan taiteilijalla on luovan työn ilo ja tyydytys, ja ajattelijalla voimiensa ja kykyjensä palkkio, ja siksi he tarvitsevat vähemmän aineellisia etuja.

Toivon parhaiten palvelevani Indiaa liittymällä puolueeseen, joka ruumistuttaa minun elämänkautiset ihanteeni, ja palvelevani Britaniaa pitämällä lujasti kiinni sen vapaustraditioneista, siten vetäen rakkauden ja oikeuden kautta lujempaan liittoon kaksi kansaa.

Annie Besant.

Indian itsehallintoliiton puheenjohtaja.

TEOSOFIEN TYÖ SOKEAIN HYVÄKSI.

Jo vuosia on »Teosofisen Seuran Palvelevan Järjestön» eräs osasto Englannissa, »The Braille League», toiminut teosofisten kirjojen aikaansaamiseksi sokeille. Nyt on tätä esimerkkiä noudattaen mr. Ole Dahl Amerikan teosof. päämajassa Krotonassa alkanut toimittaa teosofisia kirjoja sokeainkirjoutuksella. Niin on jo m. m. ilmestynyt »Mestarin jalkojen juuressa.» Useita teoksia on hänellä työnalaisena.

Nyttemmin on tuossa mainitussa liitossa »The Braille League», muodostunut erikoinen toimintaryhmä, »Sokeain Palvelijat». Nämä auttavat sokeita monella tavalla. He seurustelevat sokeitten kanssa, opastavat heitä, seuraavat heitä esitelmiin, kokouksiin j. n. e.

Tällä järjestöllä on erinomainen tehtävänsä lukuisten näkönsä menettäneiden sodan uhrien keskuudessa. Järjestön johtavana sieluna on Lady Emily Lytyens ja sihteerinä sekä työn järjestäjänä mr Arttur Burgess. Lady Lytyens on kirjailija ja Idän Tähtien Järjestön huomattavimpia voimia.

POHJOISMAINEN TEOSOFINEN YHDISTYS perustettiin Kristianiassa viime elokuun 21 p:nä. Kokouksesta lähetetty sähkösanoma Ylisihteerillemme toi lämpimän tervehdyksen suomalaisille veljille.

MUUTAMIA NÄKÖKANTOJA SEURAN TALOUDELLISEN ASEMAN SELVITTELYKSI.

Kaikkien meidän T. S:n jäsenten hartaimpana toivona on, että seuramme toiminta joutuisi rauhalliselle pohjalle. Se onkin aatteellisen työn menestymisen ehto. Yhtenä mitä tärkeimmistä tekijöistä asiain siihen suuntaan auttamiseksi on se, että seuran taloudellinen asema vakiintuu. Kun näinä viimeisinä vuosina ei jäsenillä ole ollut tilaisuutta tutustua lähemmin seuran taloudelliseen tilaan, on asiain määrätynsuuntainen kehitys ollut omiansa herättämään huolestumista ja myöskin osittain hermostunutta levottomuutta seuran jäsenissä. Ilmentykseenkin se sitten missä muodossa tahansa, on sillä asiallinen pohja ja on se tunnustettava ilahduttavana todistuksena jäsenissä heränneestä vastuunalaisuuden tunteesta seuraan nähden. Avonaisen ja vilpittömän sananvaihdon ja toiminnan kautta näissä asioissa me myöskin parhaiten ja pikemmin pääsemme oikeille rauhallisille tolille. Siinä vakaassa tarkoituksessa pyytää allekirjoittanut seuran asioita viime aikoina läheltä seuranneena ja seuran tiliase- man nyt julkitultua esittää muutamia näkökantoja, jotka ovat vähitellen selvenneet tämän johdosta.

Ei voi olla kylliksi pahoittelematta sitä seikkaa, ettei viime vuosikokoukselle tilejä esitetty, sillä monien asiointien uudelle tolalle järjestämiseen olisi tarvittu vuosikokouksen harkinta ja päätökset. Nykyinen hallitus sai seuran asiat huostaansa niin umpimähkäisinä ja niin jo määrättyyn suuntaan johdettuina, että sen on aivan mahdotonta yksin saada asioita tyydyttävään järjestykseen. Jo siksikin täytyy nämä asiat vetää yksityiskohdittain seuran jäsenten tietoon ja heidän harkittavakseen.

Puutun nyt seuran virkailijoiden palkkausjärjestelmään punniten olisiko siinä joitain sellaisia kohtia, jotka antavat syytä uudistukseen.

Meille on tunnettua, kuinka seuran alkuvuosina hoidettiin seuran juoksevat asiat ilman minkäänlaista sitä varten erityisesti määrättyä palkkaa. Sivumennen tulkoon tässä huomautetuksi, että esim. Ruotsin ja Norjan T. S:ssä ei ole vielääkään minkäänlaista palkattua virkailijaa tuossa merkityksessä, joka käy selville käytettävissäni olevista heidän tämän vuoden menoarvioehdotuksistaan ja viime vuoden tileistään. Tämähän ei suinkaan ole mikään tavoiteltava asiain tila etenkin meikäläisissä oloissa, joissa suurin osa seuran

jäseniä on sellaisessa taloudellisessa asemassa, etteivät he voi lahjoittaa työtään seuralle.

Niinpä meillä jo vuosia sitten päätettiin maksaa Smk. 50: — kuukaudessa apulaissihteerille, joka hoiti sivutoinään talouden ja jäsenkirjurin tehtävät. Näin oli aina vuoteen 1918. Silloin syntyi muutamain henkilöitten mielessä uusi ajatus. Väinö Valvanne, allekirjoittanut ja sittemmin jotkut toiset seuran jäsenistä kehittivät sitä, ja tuloksena oli, että vuosikokoukselle 1918 esitettiin ylisihteerille maksettavaksi huomattavasti korkea vuosipalkka. Mutta mikä oli tässä perusajatuksena? Koko tuo ajatus lähti siitä, että tämän toimenpiteen kautta voitaisiin paljon elvyttää seuran aatteellista elämää säännöllisellä propagandatyöllä. Muistan niin hyvin kuinka V. H. V. tästä asiasta keskustellessamme innostuksesta sädehtien lausui, että jos seura esim. hänelle maksaisi 500 mk. kuukaudessa hoitaisi hän kaikki sen asiat ja antautuisi kokonaan palvelemaan seuraa aatteellisessa työssä.

Kun sitten vuosikokouksessa joutui ylisihteeriraha keskustelun alaiseksi pidettiin aivan luonnollisena ja useissa puheenvuoroissa painostettiin juuri sitä näkökantaa, että tämän myöntäminen merkitsee myöskin aatteellisen, propagandatyön tukemista. *Sehän näkökanta juuri ratkaisikin*, että monet jotka ensiksi aivan jyrkästi vastustivat tätä palkkausta, lopulta sitä kannattivat ja että vuosikokouksen päätökseksi tuli, että virkailijan palkkauksessa otettiin siksi huijaava askel entisestään kuin on 600 mkasta yhtäkkiä 6,000 mkaan kohoaminen. Tämä tuli *korkeimmaksi* palkkamääräksi; ja vaikka ei olekaan vuosikokouksen pöytäkirjaan tullut merkityksi, jäi lopullisesti sen suuruuden määrääminen ja järjestely *hallituksen tehtäväksi suoritettavan työmäärän mukaan*. (Oli allekirj. ehdotus).

Tämä asia ei kuitenkaan koskaan joutunut hallituksen järjestettäväksi, ja koko tuo korkein määrä Smk. 6000: — tuli käytettäväksi seuran juoksevien asioiden hoitoa ja jäsenlehden toimittamista varten. Asiain *käytännössä* jo tällaiseksi vakiintuneena joutui niihin puuttumaan nykyinen hallitus. Nykyinen ylisihteerä kieltäytyi kohta itselleen siitä määrärahasta mitään ottamasta. Niin joutui vallinneeksi tulleen näkökannan mukaan koko määräraha virkailijoille. Smk 1,200: — vuodessa tuli jäsenlehden toimittajan ja sittemmin siihen osaksi yhdistetyn looshisihteerin työn palkkioksi. Loput Smk. 4,800: — jäi seuran juoksevien asioiden hoitoa varten, jäsenkirjurin ja taloudenhoitajan tehtävien

korvaukseksi, niinkuin myöskin lehtemme toisessa paikassa olevasta kirjoituksesta käy ilmi.

Tämä on nyt käytännön kautta johtunut asiointi. Mutta nyt meitä on varmasti monia seuran jäseniä, jotka emme tätä ratkaisua oikein allekirjoita jo vain siksi, että *seura* ei ole tätä periaatetta näin ratkaissut. *Siksi täytyykin yli-sihteerirahakysymys pitää avonaisena kunnes vuosikokous puoleen tai toiseen siinä päättää.* Tavalla tai toisella on seurankin taholta aatteellinen työ tultava tuetuksi, se on luonnollinen vaatimus. Vertailun vuoksi mainittakoon, että esim. Norjassa, jossa jäsenluku on ainoastaan 270, on kuitenkin menoarvioehdotukseen otettu ylisihteerin esitelmämatkoja ja esitelmäkiertokirjeitä varten 750 kruunun määräraha.

Tällä ei suinkaan tahdota sitä painostaa, että palkkio juoksevien asioiden hoidosta olisi nykyoloissa niin suunnattoman suuri, sillä mikä olisikaan toivottavampaa kuin että seura virkailijainsa työn kunnollisesti palkitsisi. Mutta toinen kysymys sitten on, kestääkö seuramme tämän palkkausjärjestelmän vakiinnuttamisen. Jos asia tähän jää, niin seuraa siitä ensinnäkin, että jäsenmaksut ovat kokonaan toiselle perusteelle järjestettävät.

Kun tuohon virkailijain palkkaan Smk. 4,800: — laskeetaan lisäksi vapaa asunto vähimmän mukaan arvioiden Smk. 600: — vuodessa, saamme koko palkaksi Smk. 5,400: —. Tämä jaettuna 600 jäsenen osalle tekee jo 9 mk.; papereihin ja postikuluihin täytyy jäsentä kohti laskea noin 1 mk. joten juoksevien asioiden hoito tämän palkkausperusteen mukaan tulee tekemään jäsentä kohti Smk. 10: —. Tähän ei vielä sisälly jäsenen osuus veroista Intiaan ja Europ. liitolle eikä toimistokustannukset, jotka luonnollisesti täytyy siihen kuulua. Mutta missä sitten ollaan? Vakainainen jäsenmaksu on nykyisin vain 4, 3 mk jäseneltä. Näiden varojen pelkästään hoitokustannukset nousevat jo monta kertaa korkeammiksi kuin itse hoidettavat varat. Tämä on tietenkin luonnotonta. Siksi on päivän selvää tällä palkkausperusteella pysyessä, *että vuosikokous korottaa vakinaisen jäsenmaksun sellaiseksi, että sillä tulee korvatuksi edes sen jäsenmaksun hoito.*

Mutta kun palkkiota johonkin virkaan kuuluvasta työstä määrätään, niin on tietysti luonnollista, että siinä yksinomaan pidetään silmällä itse työtä. Viranhoitajan yksityisasiat eivät tietenkään koskaan saa tulla painamaan vaaka puoleen tai toiseen, jos kerran tahdotaan varmuutta asiassa saavuttaa. Jos jonkin viranhoitajan taloudellista asemaa seura erityi-

sesti tahtoo tukea, on siihen löydettävä toiset tiet, käytettävä toisia keinoja.

On siksi mielestäni aivan välttämätöntä, että seuran virkailijain tehtävät ja palkat tulevat tarkasti säännöstellyiksi. Täytyy määritellä mikä osuus tuosta määrärahasta, tai jostain vastaisuudessa määrättävästä, kuuluu ylisihteerille hänen tehtävistään ja mikä muille virkailijoille. Jos ylisihteerä tahtoo sitte luovuttaa palkkansa joillekin virkailijoille tai teettää tehtäviään toisilla, on se tietysti hänen asiansa. Pääasia tällä kertaa vain on, että pääsemme tässäkin kysymyksessä selville vesille ja sitäkin tietä rauhaan.

Vielä on kajottava erääseen kohtaan virkailijain palkkauksessa.

Missään vuosikokouksessa ei koskaan ole tehty sellaista päätöstä, että seura maksaisi virkailijoilleen *luonnossa* palkkaa. Se järjestelmä alkoi 1917, jolloin päämaja joutui seuralle. Mitäpä seura päämajalla, ellei siellä nyt ainakin virkailija asui! Ja niin alkoi juurtua ajatus, että seuran virkailijalle kuuluu asunto. Mutta mitä se tiesi? Katsoessa tuolta näkökannalta on tietysti tullut aivan luonnolliseksi, että hänen asuntoaan, Tonttulaa, pidetään asianmukaisessa kunnossa. On esim. katsottu tarpeelliseksi ylläpitää telefooni, hankkia sisustusta, polttopuita, on käytetty siistijää j. n. e. Nämä ovat vaatineet monia satoja markkoja, monien jäsenien vuosimaksut. Tämän kaiken olemme pitäneet luonnostaan lankeavana. Ja kaikille on kuitenkin tuttua, että Tonttula palvelee seuran tarkoituksia etupäässä vain virkailijan asuntona. Tässäkin ovat tapahtumat kulettaneet meitä mukanaan ja kypsyttäneet määrättyä ajatuskantaa ja tapaa, joka ei suinkaan ole omiansa seuran taloudellista asemaa vakavaraisemmaksi luomaan. Mutta mikä on taas luonnollisempaa kuin että me, herättyämme huomaamaan mihin ollaan menossa, käymme kiinni asioitten kulkuun ja muutamme niiden suuntaa. Ja silloin tulee vuosikokouksen ratkaistavaksi myöskin kysymys, *maksetaanko virkailijoille luonnossa palkkaa ja missä mitassa, tai siirrytäänkö kokonaan rahapalkalle.*

Vielä sitten eräs kohta.

Jos taas ajatellaan päämajaa seuran toimistona, niin ensinnäkin täytyy huomauttaa, että sitä se ei voi olla kuin osittain, sillä nytkin täytyy kanslia olla Helsingissä. Ja kalliiksi se sinä seuralle tulee. Senhän selvittää hyvin menoarvioehdotus täksi vuodeksikin. Ruotsin menoarvioehdotuksessa on Teosof. Keskustoimiston vuokraa ja muita

kustannuksia varten merkitty 2,200: — kruunua ja tuloja siitä vuokrina saadaan 1,200: — kruunua. Sitäpaitsi sijaitsevat siinä nähtävästi molempain seuran lehtien toimitukset ja kirjasto.

Nykyisen hallituksen on melkein mahdoton yksin saattaa seuran taloudellisia asioita tasapainoon jo siksi että se on, kuten edellä on jo mainittu, saanut nämä asiat jo määrätuille tölille vietyinä. Ja sitäpaitsi niiden ratkaisu on sidottu itse periaatteiden ratkaisuun, jonka voi tehdä ainoastaan vuosikokous. Alustavaa järjestelyä voidaan tietenkin jo nytkin suorittaa ja niinpä täytyykin seuran taloudellinen asema tulla käsiteltäväksi neuvottelukokouksessa joulun aikana. Hyvä on että seuran jäsenet ja paikallisyhdistykset jo edeltäkäs in näitä asioita pohtivat ja tekevät suunnitteluja asiain järjestämiseksi. Oulun Rauha-looshi tekeekin jo käytännöllisiä ehdotuksia päämajan asiain järjestelyn suhteen. Vasta vuosikokous tietysti voi lopullisesti ratkaista joitakin tähän kysymykseen kuuluvia seikkoja. Niin esimerkiksi ei sitä ennen voi tulla kysymyksenkään, eikä ole oikeutettua, ylisihteerirahan toisenlaatuinen järjestely, ei ainakaan ulkoapäin vaadittuna. Ja vaikka sitten tulisikin seuran tulkinnaksi tuon rahan suhteen se, että siihen sisältyy osittain aatteellisen työn kannatus, niin ei siinäkään tapauksessa nykyiseen ylisihteeriin voi kohdistua syytöksen varjo tuon rahan järjestelystä. Hänhän omalla kustannuksellaan tekee itse ja kannattaa vielä toistenkin propaganda-työtä paljon suuremmassa määrin kuin mitä tuon määrärahan jollain osuudella voitaisiinkaan suorittaa. Mutta tietysti nämäkään seikat eivät oikeuta meitä vakiinnuttamaan tapaa, joka toisille vastaisuudessa samassa asemassa oleville henkilöille olisi mahdoton. Siksi ovat asiat käsiteltävät puhtaasti asioina eikä henkilökysymyksinä.

H. J.

S. T. S:N JÄSENILLE JA LOOSHEILLE.

Kokouksessaan viime syyskuussa päätti hallitus toimeenpanna seuran *neuvottelukokouksen* joulukuun 27 ja 28 p:nä. Kokouksessa voivat tulla käsiteltäviksi seuran elämää koskevat niin aatteelliset kuin taloudellisetkin kysymykset. Sellaisina tulevat esille m. m. tässä lehdessä oleva G. S. Arundalen herättämä kysymys, joka on saanut tavatonta huomiota osakseen

kaikkialla T. S:n osastoissa, sitten tulee seuran äänenkannattajakysymys sekä taloudellinen kysymys. Esitelmiä tulee pidettäväksi kansainvälisen T. S:n nykyisistä työsuunnista m. m. vaapaumurrariliikkeestä ja kenties uudesta kirkkoliikkeestä.

Jos seuran jäsenillä on vielä joitakin sellaisia kysymyksiä, joiden he toivoisivat tulevan esille tuossa kokouksessa, tulevat ne huomioon otetuiksi mikäli kokouksen aika sen sallii. Alukset ovat lähetettävät *ennen joulukuun 15 p:ää* hallituksen valitseman neuvottelukokoustoimikunnan jäsenelle Helmi Jalovaaralle (os. Oulunkylä), joka myöskin vastaa kokousta koskeviin tiedusteluihin.

Toivottavasti seuran jäsenet runsaslukuisina kertyvät tähän kokoukseen yhteisten asioidemme ympärille.

Kokous pidetään Helsingissä Bulevardink. 7:ssä. Se alkaa lauantaina 27 p. klo 11 aamupäivällä.

S. T. S:N HALLITUS.

SUOMEN TEOSOFISEN SEURAN HALLITUKSELLE.

Sittenkun tietoomme on tullut että Suomen Teosof. Seuran rahallinen asema on nykyään kehittynyt hyvinkin epuedulliselle kannalle, saamme me allekirjoittaneet Turun Aura-Jooshin jäsenet koetettuamme keskuudessamme tutkia mikä on Seuramme mainittuun ikävään tilanteeseen johtanut sekä tahtoessamme tehdä kaikkemme estääksemme Seuran lopullisen taloudellisen perikadon ja siitä mahdollisesti samalla aiheutuvan koko toiminnan lopettamisen, lopputulokset, jotka, joskin katkerat, mielestämme kuitenkin ovat ainoat mahdolliset, ellei käännöstä tilanteessa parempaan päin mahdollisimman pian saada aikaan, täten kääntä arv. Hallituksen puoleen seuraavilla kysymyksillä:

1:o) Onko todellakin mahdollista että Seuran viime vuosien hallituksen puolelta vuosikokouksille annetut selostukset Seuran rahallisesta tilasta eivät pidä yhtä todellisuuden kanssa, vaan että seuran talous on saatettu tilaan, josta ei kenelläkään ole todellista selvyyttä, sen ohessa kuin ennestään tietämättömiä velkoja yhä ilmaantuu suuret määrät sekä esiintyy sellaisiakin tapauksia, jolloin Seuran varoja ilmeisesti on käytetty toisiin tarkoituksiin kuin mihin ne varsinaisesti on alkuaan myönnetty, kuin myös, miksi Hallitus ei ole katsonut velvollisuudekseen saattaa asiaa julkisuuteen, kun se jo kerran kah-

nessa vuosikokouksessa on tunnustanut itsensä kykenemättömäksi esittämään Seuran kirjanpidollista tiliasemaa?

2:o) Mihin toimenpiteisiin Hallitus on jo ryhtynyt tahi aikoo ryhtyä, että Seuran taloudellinen asema tulee lopullisesti selvitettyksi, jotta sen jälkeen voidaan tarmokkailla keinoilla saada se pelastetuksi?

3:o) Minkä kannan Hallitus on omaksunut n.k. päämajakysymyksessä, tahtoen Aura-looshi kiinnittää Hallituksen huomion eritoten mainittuun asiaan, koska se jäsenlehdessä julaitun kirjoituksen esiintuoman selvityksen perusteella näyttää eniten uhkaavan Seuramme taloutta?

Pyytään että kirjoituksemme saatetaan muidenkin looshien tietoon sen julkaisemisella ensi Jäsenlehdessä, ilmoitamme vielä asettuvamme toistaiseksi ja kunnes täysin hyväksyttävä selvitys tilanteesta kaikille loosheille annetaan, kieltävälle kannalle uuden lisäveron maksamisen suhteen, pitäen sitä ainoastaan turhana menona ilman vastaavaa hyötyä, ennenkuin on ryhdytty tositoimiin Seuran taloudellisen aseman parantamiseksi, sekä anomme että Hallitus tahtoisi ensi tilassa ja ainakin kuukauden kuluttua tämän kirjelmämme vastaanottamisesta siihen vastata. Turussa, lokakuun 9 päivänä 1919.

Turun Aura-looshin puolesta:

Aarne Kekoni.
varapuheenjohtaja.

Uuno Saarnio.
sihteeri.

S. T. S:N HALLITUKSEN PÄÄTÖKSIÄ.

JÄSENLEHTI. Kokouksessa 16 p. syyskuuta oli hallituksessa keskusteltavana ehdotus Jäsenlehden laajentamisesta ja tilattavaksi seuran äänenkannattajaksi muodostamisesta. Hallituksen enemmistö hylkäsi tehdyn ehdotuksen.

TALOUDELLINEN ASEMA joutui myöskin silloin keskustelun alaiseksi, kun nyt oli saatu tilipäätös ja tilintarkastajain lausunto. Asemaa parantaakseen päätti hallitus vuokrata nykyisen käyttämättä olevan n. s. kirjastohuoneen Tonttulasta sekä laittaa Kustannusliikkeen pois siirrettyä yläkertaan vuokrattavia huoneita. Toistaiseksi ei nähty voitavan mihinkään muihin toimenpiteisiin ryhtyä, kun osittain aikaisemmin tehdyt vuokrasitomuksetkin ovat siinä esteenä.

LOOSHISIHTTEERI. Kun vuosikokouksessa jäi päättämättä looshisihteerikysymys herätettiin siitä kysymys hallituksen kokouksessa. Hallitus päättikin asiasta pitemmälti keskusteltuaan valita looshisihteeriksi Helmi Jalovaaran, jonka puoleen looshien toimintaa koskevissa kysymyksissä voi kääntyä, ja joka, jos siihen on vähäkään tilaisuutta, on valmis pyydettyänsä tulemaan esitelmöimään.

Hallituksen toimesta tulee looshi-sihteerin marraskuun aikana tekemään kiertomatkan Pohjanmaan ja Länsi-Suomen loosheihin.

Samalla kertaa tulee luultavasti ylisihteerin tri Sonck tervehdyskäynnilleen loosheihin.

TYÖVAINIOLTAMME.

TYÖNALKAJAIS-JUHLAN toimeenpanivat helsinkiläiset teosofit Kalevala-looshin alotteesta viime syyskuun 14 p:nä. Se oli samalla järjestetty uuden ylisihteerin tohtori Sonckin tervehdysjuhla.

Soiton jälkeen lausui herra G. V. Heiskanen Kalevala-looshin puolesta juhlavieraat tervetulleiksi, kohdistuen lämpimät tervehdyksensä etenkin kunniavieraalle, ylishteerille, toivoen yhteisymmärrystä yhteisessä työssä. Siihen hän vakuutti ainakin Kalevala-looshin hartaasti pyrkivän. — Maisteri Elsa Kirsti Koposen lämmöllä esiteltyä lausuntoa piti Helmi Jalovaara *työpuheen*, jossa hän kehoitti T. S:n jäseniä kaikissa seuran vaiheissa kiinteästi tekemään itselleen selväksi, mitä tämän seuramme perustajat, sen toiminnan takana olevat johtajat, Mestarit, kullakin ajankohdalla meiltä tämän seuran suhteen odottavat, samalla on kaikki huomio kiinnitettävä siihen mitä Heidän tulkkinsa, ennenkaikkea Presidenttimme teosofisesta työstä viittaa, ja on sitä myöskin toteltava. — Ylishteerin tri Sonck kiitti lämpimästi hänelle osoitetusta kunnioituksesta ja kauniista tervehdyksanoista, toivoi paikkakunnan teosofiselle työlle kaikkea menestystä. — Rra Olga Salon esitettyä Linnan-*kosken* pontevan ylistyksen «Miehelle» päättyi tämä onnistunut juhla, jonka syvää ja ehjää tunnelmaa kohotti suuresti mainittujen esitysten välillä rva Kyllikki Ignatiuksen esittämä pianonsoitto.

UUSI LOOSHI perustettiin Helsinkiin viime syyskuun 28 p:nä. Jo pitemmän aikaa on helsinkiläisten irtojäsenten mie-

lessä kyttenyt ajatus uuden looshin tarpeellisuudesta Helsinkiin. Syksyllä 1916 otettiin siihen jo alote, perustettiin lukupiiri, jonka jäsenenä ja elähyttäjänä oli m. m. V. H. V. Sen toiminta silloin ei kylläkään tullut pitkäaikaiseksi.

Tässä puuhassa on alunpitäin lähdetty siltä näkökannalta, että teosofiselle asiallemme on eduksi, että se tulee niin monipuolisen käsittelyn alaiseksi kuin mahdollista. Jokainen siinä työssä oleva pienikin ryhmä, looshi, lisää kokonaisuuden rikkautta tuomalla uuden valosäteen teosofian valoon. Mrs Besant sanookin, että ainoana T. S:n jäsenten vapautta rajoittavana vaarana »on tuo petollinen *tavasta* aiheutuva, joka aivan luonnostaan syntyy samanmielisen ryhmän jäsenten kesken, jotka yhdessä työskentelevät yhteisten rakkaiden tehtävien puolesta«. Siksi hän esim. kehoittaa kutsumaan loosheihin luennoitsijoita muista ajatuspiireistä. Tuo vaara tulee estetyksi myöskin sen kautta että samallakin paikkakunnalla on useampia, vaikkakin pienempiä, ryhmiä samassa työssä. Tarpeen vaatiessa voivat nämä yhtyä yhteistyöhön.

Perustettu *Elämä*-looshi otti lähimmäksi ohjelmakseen seurata valppaasti pääseuran, kansainvälisen T. S:n, sekä muiden maiden osastojen pyrkimyksiä ja toimintaa, ja tarpeen vaatiessa tahtoo se välittää niitä tietoja Suomen toisille loosheille. Se on kokouksissaan käsitellyt tuota Arundalen herättämää kysymystä »Miksi ei T. S:aa uudisteta?« Niin on myöskin sen lähimpään työohjelmaan joutunut kasvatuksen, vapaamuurari-liikkeen ja uuden kirkkoliikkeen käsittely. Looshin mottona voi sanoa olevan: *palvelu*. Kokoukset alotetaan mietiskelyllä, jonka aihe liittyy kulloinkin kokouksessa käsiteltäväksi tulevaan pääkysymykseen. Lopuksi luetaan kappale V. H. V:n julkaisemasta teoksesta »Mitä on elämä?« jonka ajatusten syvyys ja kauneus on ollut omiansa kohottamaan mielen kaus arkipäiväisyydestä.

Elämä-looshin puheenjohtajana on Helmi Jalovaara, sihteerinä Edvin Larsson ja rahastonhoitajana Toivo Vuorinen.

MATKAMUISTELMIA.

Tapanani on matkustella ympäri Suomea, ristiin rastiin. Laiskuus kai on ollut syynä siihen, että en ole tullut kirjoittaneeksi mitään matkoiltani. Mutta nyt olen päättänyt kertoa muistelmistani.

Matkan varrella olen aina poikennut teosofisissa looshissa ja pitänyt puheita niissä. Viimeisen matkani alotin Helsingistä ja kävin Kalevala-looshissa, jossa pidin seuraavan puheen:

»Arvoisat veljet.

Huomasitteko tänä iltana kokoukseen tullessanne mitenkä kuu salaperäisenä pilkisteli pilvien lomitse. Se muistutti mieleeni kaukaisia menneitä aikoja, aikoja, jotka ovat vaipuneet usvien taakse, mutta jotka kuitenkin silloin tällöin kajastavat aikakautisten usvien lomasta, niinkuin kuu tänä iltana pilvien raosta. Mieleeni muistuvat kaukaiset ajat, kun viimeksi kävimme täällä Kalevalan kankahilla. Silloin Kalevan kansalla oli vielä oma alkuperäinen uskontonsa. Muistatteko miten silloin hartaana palvoimme luonnon haltioita. Me tiesimme silloin, että kaikilla luonnon elementeillä on oma hallitsijansa. Me tiesimme myöskin että näiden hallitsijoiden kanssa täytyy ihmisen olla sopusoinnussa, jos tahtoo menestyä maisessa tai henkisessä elämässä. Me seurustelimme silloin kaikenlaisten luonnon henkien kanssa, jotka tekivät meille palveluksia jos osasimme heitä käskeä. Siitä ovat syntyneet ne runot ja loitsut, joita on koottu Kalevala-kirjaan. Meitä ei silloin peloteltu tulisilla helvetillä, eikä sarvipäisillä piruilla, eikä lumottu ihanilla taivailla ja kultakruunusilla enkeleillä. Se oli alkuperäinen luonnon uskonto, joka opetti ihmistä asettamaan itsensä sopusointuun luonnon lakien kanssa. Siinä oli eksoteerinen sekä esoteerinen puolensa ja oli yhtä pätevä kuin mikä muu maailman vanha uskonto tahansa. Siihen aikaan ei ollut rikkaita eikä köyhiä, ei ollut niin suurta eroa ihmisen välillä, se oli ihannuuden ja vapauden aikakausi. Kun te tässä elämässä olitte pieniä lapsia ja kävitte koulua ja muiden läksykirjojen yhteydessä luitte Kalevalaa, ettekö te silloin harmistuneina heittäneet nurkkaan ikäviä läksykirjoja ja painaneet vanhaa Kalevalaa rintaanne vasten ja halunneet taas palvella ukkoa Ylijumalaa, metsän ja veden haltioita, ilman impeyitä j. n. e. ja seurustella luonnon henkien kanssa. Niin, samoin tein minä teidän kanssanne. Mutta meillä ei enää ollut entistä vapautta. Valloittaja oli riistänyt vapautemme meidän poissa ollessamme ja tuonnut maahamme uuden uskonnon ja uudet tavat. Turun vanha linna ja Kupittaa lähde ovat muistona siitä että entinen vapautemme oli mennyttä. Kristinuskoa ei suinkaan tuotu tänne minään viattomana teuraslampaan, vaan päinvastoin sai Kalevan kansa olla uhrilampaan kristinuskon opettajien käsissä.

Kalevalan jäsenet. Kaikissa niissä maissa, joihin kristinusko on levinnyt myöhemmin ja joissa on ollut oma alkuperäinen uskontonsa on Teosofinen Seura tehnyt voitavansa elvyttääksensä jälleen tuon vanhan uskonnon eloon. Te olette valinneet looshinne nimeksi Kalevala ja sentähden teidän tehtävänne on elvyttää jälleen eloon muinais kalevalainen uskonto. Vanhat Kalevalan sankarit ovat saapuneet takaisin. Joukahainen on jo aikoja saapunut, hän käyskentelee Kalevalan kankahilla ja kertailee tiedostaan ja taidostaan, hän on lumonnut kansan. Allapäin ja paholla mielin kävelee vanha, vaka Väinämöinen tuttuja kankahia. Joukahainen on tuhonnut hänen kanteleensa.

Kalevalan jäsenet. Valmistakaa hänelle uusi kannel luonnon herkimmistä aineista. Kun olette saaneet sen valmiiksi, niin asettakaa se looshinne pöydälle hellävaroin. Silloin saapuu vanha Väinämöinen sitä soittamaan ja ne säveleet loihdivat mieliinne hämähäät menneisyytenne muistot, jonka pohjalle voitte rakentaa tulevaisuutta. Ja vihdoon huomaatte, että te itse olette yksi kieli tuosta Väinön kanteleesta. Te olette kaikki eri vireissa ja niin ollen vastaatte yhtä ääntä luonnon sävelasteikossa. Kun olette kaikki so-pusointuisassa vireessä niin silloin syntyy säveleitä, joita pedot kerääntyvät kuuntelemaan.

Tämän hieman omituisen puheeni jälkeen täytyi minun heti kiirehtiä satamaan, sillä laiva oli juuri lähtemässä, jonka mukana minun oli matkustettava itään päin.

Kun saavuin satamaan, niin laiva oli juuri lähtövalmiina. Menin hyttiini ja pian oli laiva täydessä vauhdissa ja kohta olimme Porvoon edustalla. Minä katselin ikkunasta nukkuvaa kaupunkia. Se oli jotensakin pimeä kylä, lukuunottamatta paria kolmea pientä valon tuietta pimeydessä.

Lukijan ei tarvitse hämmästyä, vaikka laivamme nyt poikkeaa tavalliselta kulkuväylältä, sillä laiva, jossa matkustan, on uutta keksintöä ja kulkee yhtä hyvin maalla kuin merellä.

Laivamme menee vinhaan eteenpäin, läpi synkkien salojen ja vaarojen. Ei valon tuietta näkynyt. Olin jo vähällä vaipua uneen, kuin äkkiä huomasin, että olimme lähellä Lahden Majakkaa. Minä riensin ylös laivan kannelle saadakseni paremmin nähdä vanhan, tutun sinipunervan majakkatulen loimahtelevan yön pimeydestä, mutta hämmästykseni oli suuri: majakka olikin pimeä. Heikossa kuun valossa näin ainoastaan majakan haamun töröttävän tai-vaanrantaan vasten. Menin komentosillalle kapteenin luok-

se ja kysyin syytä majakan pimeyteen. Onko kookas ja ryhtikäs majakan vartija kuollut tai miksi majakka on pimeä? Kapteeni loi minuun suruvoittoisen katseen ja sanoi: „Hän ei ole kuollut. Jos hän olisi kuollut, niin olisi hänen tilalleen pantu toinen vartija, mutta nyt merihallitus odottaa että hän ryhtyy jälleen hoitamaan virkaansa.“ „Mikä häntä sritte vaivaa?“ kysyin minä. Kapteeni ojensi minulle kaukoputken, jonka avulla saatoin nähdä hänet hämärästi. Hän istui majakan vieressä kalliolla, osaksi sairaana ja osaksi väsyneenä polttoaineiden puutteesta ja viimeisten myrskyilmojen vaikutuksista. Äänettömänä ojensin minä kaukoputken takaisin kapteenille ja kapteeni virkkoi näin: „Lahden majakka on sangen tärkeässä paikassa, kun se on itäisen väylän varrella. Siinä pitäisi olla aina tuli, ettei idän tiellä matkustavaiset tekisi haaksirikkoja.

Hieman alakuloisena minä menin takaisin hyttiini ja nukuin sikeään uneen. Kun heräsin, niin laivamme oli jo Viipurin satamassa. Minä riensin ystäväni luokse ja heiltä sain kuulla että illalla on Sampo-looshilla kokous. Eräs ystävästäni pyysi minua siellä puhumaan muutaman sanan, johon minä mielihyvällä suostuin.

Illalla kokoontuimme looshihuoneustoon ja puheenjohtaja ilmoitti että täällä on eräs matkustaja, joka haluaa puhua tänä iltana. Sammon jäsenet katsoivat uteliaina muihin, sillä harvat olivat minua ennen nähneet. Minä astuin puhujapaikalle ja lausuin seuraavat sanat:

„Arvoisat Sammon jäsenet.

Muistatte kai vanhan kertomuksen, miten vakavanha Väinämöinen lähti Pohjolasta etsimään Sampoa, mutta hän ei lähtenyt yksin, vaan kerrotaan hänen ottaneen kaksi sankaria mukaansa, Ilmarisen ja lieto Lemminkäisen, vielä kerrotaan paljon kansaakin olleen heidän mukanaan. Monien vaikeuksien perästä heidän onnistui saada Sampo irroitetuksi Pohjolan kivimäestä. He kantoivat sen veneeseensä ja monenpäiväisen matkan jälkeen syntyi merellä taistelu Pohjolan akan ja Kalevan sankarien välillä, ja tässä taistelussa meni Sampo pirstaleiksi ja vajosi meren syvyyteen. Kun Väinämöinen joukkoineen saapui Kalevan rannoille, huomasi hän Sammon siruja rannalla hiekan seassa. Hän kokoili siruja ja toivoi niiden kautta menestystä ja onnea koituvan Kalevan kansalle.

Te Sammon jäsenet olette tuollaisia Sammon siruja, joista Väinämöinen aikoinaan toivoi siunausta koko kansalle, mutta muistakaa, että olette vain siruja kokonaisuudesta.

Niin ollen, yksin eristettyinä toisista, ette saa paljonkaan aikaan, vaan jos sirut kootaan yhteen muodostuu siitä kokonaisuus ja kokonaisina olette voimakkaita. Ottakaa myöskin huomioon se, että Sammolla Väinämöinen ei tarkoittanut yksinomaan henkistä edistystä, vaan hän riemuitsi ja viritti laulunsa siitä ilosta ja toivosta, että Kalevan kansa nyt tulisi onnelliseksi ja hyvinvoivaksi myöskin aineellisesti.

Sammon jäsenet! Kun minä tänä iltana katselen täällä ympärilläni tätä huonetta, niin näen täällä ainoastaan uusia jäseniä. Mihin ovat joutuneet entiset?»

Karkeanpuoleinen miesääni huutaa paikaltaan: „He ovat laiskureita“.

»Ei, veljet, ei niin voi sanoa, vaan päinvastoin, he ovat olleet elinvoimaisia ja tarmokkaita ihmisiä ja sentähden he eivät ole voineet elinijäkseen jäädä tänne istumaan ja aprikoimaan ylifyysillisistä asioista, karmasta ja jälleensyntyimisestä ja tuonpuoleisesta elämästä. Ihminen kaipaa vaihtelua, työtä ja toimintaa. Jos te jatkatte samaan suuntaan kuin tähän saakka, niin teille käy samoin kuin edeltäjillenne. Kun minä muutaman vuoden perästä taas tulen tänne, niin parhaimmassa tapauksessa näen täällä taas uudet jäsenet teidän paikoillanne ja he nimittävät teitä laiskureiksi, sillä tekin kaipaatte jotakin ulkonaista toimintaa aatteenne hyväksi. Ruvetkaa siis yhteisvoimin työhön myöskin ulkonaisen elämän parantamiseksi, osuustoiminnan tai kommunismin hengessä. Se on Väinämöisen ja Kalevan kansan ihanne. Ei sen kommunismin, jonka rikoksellinen mielikuvitus on luonut ja joka perustuu väkivaltaan, vaan kommunismin, joka nojautuu ihmisen vapaaseen tahtoon ja haluun auttaa ja palvella toisia, eikä tulla itse autetuksi. Siinä todellisen elämän ilo ja onni, joka varmasti tulee Sammon sirut ikuisesti yhdistämään. Suuret Olennot tulisivat antamaan työllenne siunauksensa.

Tästä kommunismista ovat Suuret opettajat puhuneet. Kristus kehoitti seuraajiaan antamaan toisen hameensa sille, jolla ei ole yhtään ja rikkaan nuorukaisen hän kehoitti antamaan tavaransa köyhille. Alkuaikaiset kristilliset seurakunnat ja yhdyskunnat seurasivat Hänen esimerkkiään ja antamaansa opetusta. Luonnon kansat elävät sitä aivan luonnon vaatimuksesta ja kaikki myöhemmät sivistyskansat ovat tämän aatteen säilyttäneet vielä vaistomaisesti tajunnassaan. Silloin tällöin päilyy tämä heidän mielessään rajattomana vapauden kaipuuna ja voi joskus saada hyvinkin uhkaavan luonteen, niinkuin on tapahtunut Suomessa ja

Venäjällä. Nämä nuoret kulttuurikansat ovat vielä lähempänä luontoa kuin muut Euroopan kansat ja siinä valossa voimme heitä ymmärtää. Jos tämä kaipaus ja halu tulevat johdetuksi hyvään suuntaan, niin siitä voi olla paljon siunausta. Siis: Suomessa ja Venäjällä olisi erinomainen pohja tällaiselle kommunistiselle liikkeelle»

Puheeni päättyi tähän, muutamat ystäväni puristivat lämpimästi kättäni ja minä riensin taas satamaan, sillä sinä iltana oli taas jatkettava matkaa Savoona päin, josta ensi kerralla kerron.

Matkamies.

HIIHTÄJÄN SURUA.

Hiihdän korpien kaukomaita,
rauhaa etsin.
missä, missä on sieluni lepo
rauhan kehto?

Kuulen itkua vienoisinta
niinkuin lapsen.
Kuka lienevi koitorukka
itkeväinen?

Kuulen: omapa syömeni itkee
toivotonna.
Tahtoo murtua murheeseensa
silmin kuivin.

Hiihdän, hiihdän ja käsi uupuu,
jalka turtuu.
Tuska yltyvi, ajaa eelleen,
missä määrä?

Herra, missä on onnen kehto
rauhan lehto?
Sinne saavunko tällä tiellä
vaiko kaadun?

Päivä laski ja ilta ehti.
Öinen tähti
loistaa yksin ja avutonna
peittyy pilveen.

Vaivun, vaivun jo kuolon teille,
enkä pelkää;
tiedän: lasken mä pääni sairaan
äidin helmaan.

Joskus ehkäpä toinen saapuu
etsiväinen,
löytää latuni kaukomailla
niitä seuraa.

Kun hän kulkijan vaipuneena
löytää tiellä,
lukee etsijän karvaan palkan
silmistänsä.

Jospa huuleni hälle kuiskais:
hiihdä eelleen,
älä toivoa konsaan heitä
kunnes kaadut.

Yksi sortunut, toinen nousee,
tie on sama,
mistä latu on uurrettuna,
sieltä matka.

Henki etsivä aina elää
eikä uuvu,
Tuonen mailta se palaa jälleen
jatkajaksi.

—e.

HIUKAN ERINÄISTEN, VIIME JÄSENLEHDESSÄ OLLEIDEN KIRJOITUSTEN JOHDOSTA.

Me pohjolaiset elelimme viime vuosikokouksen jälkeen siinä varsin onnellisessa harhaluulossa, että nyt vihdoinkin on sopu ja yhteisymmärrys seuraamme syntynyt ja että me nyt viimeinkin, vuosia kestäneiden riitojen jälkeen, olemme päässeet siihen sopusointuiseen ja veljelliseen mielentilaan, jonka täytyy olla kaiken teosofisen työn perustana.

Mutta kuinkas kävi! — Jäsenlehti sai yleensä kuvastaa seurassa vallitsevan mielialan ja hengen, Mutta viime Jäsen-

lehden kaikki palstat eivät hengi veljeyden ylevää aatetta — Vai mitä arvoisat *puolueettomat* seuramme jäsenet arvelevat «*Palveleva veljistö*»-nimisen kyhäelmän sävystä ja hengestä? Ellei muistimme petä, päätettiin viime vuosikokouksessa yksimielisesti, että Teosofinen Seura on pidettävä kaiken politiikan ulkopuolella ja ettei edes teosofian nimeä saa sekoittaa mihinkään yhteiskunnalliseen tai valtiolliseen toimintaan. Nyt mainitun kyhäelmän kirjoittaja kuitenkin pistävin ja vaativin sanoin tahtoo pakoittaa seuramme poliittiseen puolue toimintaan — vieläpä oikein syndikalismi-kommunismi-bolshevismisekasotkun helmaan — mikä hänen silmälasiansa läpi katsottuna näyttää muka olevan «*korkeinta veljestyötä käytännössä*», mutta joka tyynesti arvosteleavasta lukijasta näyttää tuolta edeltämainitulta, olemukseltaan sangen epäveljelliseltä sekasotkulta. Niin, kyhäelmän henki on auttamattomasti materialistinen ja — riidanhaluinen. — Kuinka toisenlainen onkaan samassa lehdessä olevan, ylisihteerimme luokka- ja puoluetisteluita koskevan kirjoituksen henki. Siitä henkii todella teosofinen maailmankatsomus ja veljeyssana oikeassa merkityksessä.

Samalla kun alakuloisin mielin toteamme, että vanha itsekäs puoluekiihko taas pyrkii nostamaan päätään seurassamme, samalla havaitsemme myös, että se vanhaan tapaan pyrkii vaikeuttamaan hajoittavasti ja repivästi seurassamme. — Vai eivätkö ehdotukset uuden teosofisen aikakauskirjan perustamisesta Suomeen ole juuri lähteneet tuolta itsekkäältä, puoluekiihkoiselta pohjalta? — Puolueettomilla henkilöillä ei varsinkaan nyt, kun perustaja-ylisihteerimme juuri on ilmoittanut ryhtyvänsä laajentamaan vanhaa ystäväämme »Tietäjää«, aikoen saada sen ensi vuoden alusta ilmestymään sekä sisällön että ulkoasun puolesta mahdollisimman arvokkaana ja täysipainoisena, ole pienintäkään syytä ajatella uuden teosofisen aikakauskirjan perustamista Suomeen. Uuden lehden ilmestyminen vaikeuttaisi vain sen, että molemmat lehdet tulisivat kitumaan tilaajien puutteessa. Uskomme tässä maassa nim. olevan paljon sellaisia teosofejia, jotka eivät tulisi »Tietäjästä« luopumaan, eivätkä uudelle lehdelle minkäänlaista kannatusta antamaan. Ainakin Rauha-looshi kokonaisuudessaan asettuu tälle kannalle. Sillä se ei näe minkäänlaista, yhtä vähän taloudellista kuin aatteellistakaan aihetta, uuden teosofisen aikakauskirjan perustamiseen. Puhtaasti taloudelliselta kannalta tätä asiaa katsellessa painuu vaaka ehdottomasti »Tietäjän« puolelle, sillä tuskinpa uuden lehden toimittaminen tulisi läheskään niin helppoksi kuin »Tietäjän« toimittaminen, joka perustajaylisihteerimme intensiivisen lehden hyväksi työskentelemisen vuoksi tulee

suhteellisesti helpoksi, mikä seikka taas puolestaan pitää sen hinnan kohtuullisena. — Laajennettakoon ja parannettakoon Tietäjä mahdollisimman arvokkaaksi ja tarkoitustaan vastaavaksi ja kokoontukaamme sitten yksimielisesti ja veljellisesti tämän vanhan ja samalla uuden ystävämme ympärille ja levittäkäämme sitä niin paljon kuin mahdollista.

Mitä sitten tulee siihen, että Jäsenlehti olisi laajennettava uudeksi teosofiseksi aikakauskirjaksi, täytyy sitä ajatusta pitää outona ja epäonnistuneena. — Jäsenlehden kai pitää todellakin olla *jäsenlehti*, s. o. lehti, joka on tarkoitettu kuuluvaksi ainoastaan määrätylle, suljetulle piirille tässä tapauksessa Suomen Teosofisen Seuran jäsenille. Tässä lehdessähän saavat seuran jäsenet lausua julki sellaisia ajatuksia ja asioita, joita ei sovi suurelle yleisölle paljastaa. Vai olisiko esim. sopivaa suurelle yleisölle hyvän maksun edestä tarjota sellaisia riitakirjoituksia, joita Jäsenlehti viime aikoina niin runsaasti on sisältänyt? — Ja olisiko siinäkään tapauksessa, että sopusointu ja hyvä yhteisymmärrys tästä edes pääsisi Jäsenlehtemme palstoilta henkimään ja Jäsenlehti muodostuisi tuollaiseksi erittäin läheiseksi ja tuttavalliseksi seuramme jäsenten väliseksi yhdyssiteeksi, jollainen sen oikeastaan pitäisi olla, sopivana levittää sitä ulkopuolella oleville, jotka tuota läheistä ja tuttavallista henkeä tuskin voisivat ymmärtää. Eikö sellainen olisi melkein samaa kuin kahden läheisen ystävän kirjevaihdon paljastaminen suurelle yleisölle?

Sen asialliselta tuntuvan kirjoituksen johdosta taas, jonka nimimerkki H. J. oli viime Jäsenlehteen laatinut ja joka koskee seuramme taloudellista tilaa sekä päämajaa, pyytää Rauhalooshi vain saada mielipiteenään lisätä, että, saadaksemme nykyisen päämajan sekä taloudelliset että henkiset mahdollisuudet täysin selville, olisi asiantuntevista henkilöistä, joiden joukossa pitäisi olla muunmuassa joku maanviljelijä ja joku liikemies, sekä joitakin sellaisia henkilöitä, jotka ymmärtävät erityisesti asian aatteellista ja henkistä puolta valittava komitea, joka, tutkittuaan ja arvosteltuaan nykyisen päämajan niin hyvin taloudelliset kuin henkisetkin mahdollisuudet, antaisi lausuntonsa asiasta, minkä perusteella päämajan kohtalo sitten lopullisesti ratkaistaisiin. Täten vältettäisiin tekemästä harkitsemattomia tekoja.

Puhtaasti aatteellisesti katsoen olisi kai tarkoituksenmukaisinta saada päämäjä siirretyksi Helsinkiin, mutta kun meidän tässä aineen maailmassa eläessä yleensä on välttämätöntä josakin määrin ottaa taloudellinenkin puoli huomioon, ei tänäkään asian ratkaisu liene aivan niin yksinkertainen. Sillä ol-

koonpa päämaja Helsingissä tai muualla, niin varoja se aina kysyy.

Siinä toivossa, että päämajakysymys tätä tietä saadaan mahdollisimman onnelliseen ratkaisuun ja että arvoisat seuramme jäsenet suosiollisesti ottavat huomionsa myöskin ne näkökohdat, jotka tässä edellä on uuden teosofisen aikakauskirjan perustamista ja Jäsenlehtemme hävittämistä vastaan esitetty, jäämme odottamaan asioiden jatkuvaa kehitystä suurella mielenkiinnolla.

Tulkoon se sovinnollinen, veljellinen henki, johon viime vuosikokouksessa näytettiin päästyn, seurassamme vallitsevaksil Koettakaamme, mihinkä valtiolliseen puolueeseen yksilöinä kuulummekin, silläkin taholla toimiessamme aina muistaa olevamme *ensi sijassa* teosofeja.

Ja älkäämme yrittäkökään *Suomen Teosofista Seuraa* sellaisenaan toistamiseen vetää politiikan petteviin pyörteisiin! Älkäämme olko niinkuin muinaiset Englannin Stuart'it, jotka onnettomista kokemuksistaan eivät «mitään oppineet eivätkä mitään unohtaneet».

Oulussa, lokakuun 9 pnä 1919.

Rauha-looshin valtuuttamina:

I. V. Hissa
puheenjohtaja

Lyyli Hela
sihteeri

TEOSOFEILLE!

Tähänastinen toiminta teosofisissa piireissä on kohdistunut yksinomaan itsekehitykseen. Ehkä poikkeuksia löytyy, mutta se henki, joka yleisemmin on vallitsevana, tähtää oman itsen kehitykseen enemmän kuin toisten auttamiseen. Apua kyllä annetaan niille, jotka ovat päässeet jo sille asteelle, että itse tulevat luoksemme. Heitä opetetaan ja neuvotaan rakkautella ja uhrautuvaisesti ja he jälleen kehittyttyään tekevät samoin jääden odottamaan uusia tulokkaita. Tämä on tavallaan palvelustyötä, mutta se ei ainakaan minusta ole tarpeeksi. Karman laki ja rakkaus niitä kohtaan, jotka eivät vielä ole tästä tietoisia edes teorettisesti, velvoittaa meitä enempään. Me olemme lukeneet, miten jokainen ihminen ajatuksillaan kansoittaa maailmaa ja myöskin, miten ajatusten avulla luodaan piiri eli rengas, jonka sisällä ajattelija työskentelee, saaden sysäyksiä ulkoa tulevista ajatuksista, jos hän on viritetty vastaavaan viireeseen.

Teosofit ovat virittäneet itsensä siten, että heidän ajatusensa työskentelevät etupäässä jossain korkeimmilla tasoilla, jonne ei alemman tason asukkaiden ajatuselämä ylety. Näin jäävät he arvoituksiksi noille alemmissa piireissä ja toiseen viireeseen virityissä eläjissä. Tämän valossa voidaan sanoa, että he työskentelevät vain omaksi kehityksekseen, olkoon heidän motiivinsa kuinka kauniit tahansa.

O. Busch kertoo kirjassaan »Miten ihmiskohtaloita punotaan», kuinka ihmiset alemmalla astraalitasolla kärsivät hirveitä tuskia tietämättömyyden tuloksena, ja miten valkoiset olennot käyvät heidän luonaan palaen halusta auttaa heitä. Nuo tietäjäolennot eivät odota, että kärsivät tulisivat heidän luokseen, vaan he menevät alas kärsimysten majoihin. Jos me teosofit täällä maan päällä tahdomme olla auttajia, niin täytyy meidän mennä alas. Puhua ihmisille sillä kielellä, miten he ymmärtävät, ottaa osaa heidän tuskaansa, politikoida keidän kanssaan, jakaa tappiot ja voitot, kulkea puhtaissa ja likaisissa paikoissa ja aina nostaa uupuvaa.

Auttamalla maailmaa autamme samalla itseämme. Meidän itekasvatustyömme on silloin toisenlaista. Käytännössä me silloin opimme teorialaiteita. Teosofinen Seura ei silloin enää ole puolueeton, vaan se on puolueellinen, joka värvää puolueettomia puolueelliseksi yhteiseen rintamaan, ulos maailmaan levittämään valoa ja tietoa. Se uskaltaa taistella ja kaatua. Se ei pelkää kuolemaa, se tietää olevansa kuulematon.

Työväenliike kaipaa toimivaa voimaa. Se kituu fyysillisen tason alemmilla kerroksilla, se tarvitsee tuollaisia valkoisia auttajia. Mutta se työntää inholla pois luotaan sellaiset itsevanhurskaat, jotka vain soimaavat sitä synnistä ja rikoksista. Se pitää kidutuksenkeleinään niitä, jotka sivullisina ilkkuvat: katsokaa, siinä on synnin palkka! Heidän laistensa menettely onkin verrattava miljoonamieheen, joka kurjuuden majoista tuo asukkaita tarkastelemaan hänen loistoaan, sysätäkseen heidät vieläkin syvempään kurjuuteen. Me teosofit voimme olla henkisesti tällaisia miljoneereja ja voimme menetellä aivan samoin kuin fyysillisen tason pohatta. Me voimme levitellä tietojamme peilataksenne ja nauttiaksenne niistä, mutta ne, jotka eivät meitä kumarrakaan, sysäämme me materialisteina eli henkisenä kurjalistona vielä syvemmälle.

Nyt on tullut aika rakentaa ihmiskunnalle uusi talo, vanha on niin ränsistynyt, että se ei enää suojaa niitä jotka kyökin puolella makaavat. Heidän täytyy olla tuulille ja rajuilmoille alttiina, he ovat veljiämme. He eivät tahdo hävittää molempia huoneita yhtäaikaan, sillä silloin ei olisi suojaa kellään, vaan he

tulevat asumaan kamariin, hajoittavat kyökin ensinnä ja alkavat rakentamaan kyökin päästä uutta. Teosofisen Seuran tarkoituksena pitäisi olla kasvattaa rakennusmestareita ja ammatitaitoisia työmiehiä. Onko niitä jo valmiina?

H. V.

H. J:N PÄÄMAJAA KOSKEVAN KIRJOITUKSEN JOHDOSTA SYNTYNEITÄ MIETTEITÄ.

On merkille pantava ilmiö, että me teosofitkin katsellemme asioita oman henkilökohtaisen näkemyksemme perustalta, usein aivan eroavalta kohdalta, ja siitä johtuneekin nuo kokonaan eroavat mielipiteet asioiden sekä henkisistä että käytännöllisistä arvoista.

Luettuani H. J:n laajan ja perustellun kirjoituksen T. S:n taloudellisesta tilasta ja päämajasta, en minä kuitenkaan voinut yhtyä häneen, vaikkakin hän niin selvästi todisteli Seuran nykyisen taloudellisen tilan uhkaavaisuutta. Onhan toki otettava huomioon, että mehän elämme nyt luonnottomissa olosuhteissa, jotka eivät voine moniakaan vuosia enää sellaisina jatkua.

Meidänkö pitäisi myydä päämaja mitä pikemmin siten parantaaksemme Seuran hetkellistä ontuvaa taloudellista tilaa? Muodostaa Helsinkiin *kokonaisuudessaan* teosofinen keskus? Minusta tuntuu, «Parempi pyy pivossa, kun kymmenen oksalla». Voisimme myymällä päämajan tehdä pian saman huonon laskelman kuin Kannatusrahasto teki v. 1917, jolloin se möi sille lahjoitetun erinomaisen mukavan ensiluokkaisen neljän huoneen osakehuoneuston 4000 markasta, koska sen mielestä oli suuri tappio maksaa 20 mk. kuukaudessa vuoden loppuun sen lahjottajalle, sillä hänen itsensä oli vaikea maksaa yhtiölle koko vuokraa. Jos Kannatusrahasto ei olisi sinä hetkenä pelännyt tuota pientä tappiota mikä tuosta menoerästä sille koitui, olisi se vähän myöhemmin voinut saada tuosta osakkeesta 100,000 mk:aa, kenties enemmänkin. Saman virheen voisimme tehdä myymällä päämajan. Epävarmaa on kykenemmekö pystyttämään Helsinkiin sellaisen, joka *kaikin puolin* vastaisi tarkoitustaan.

Ettei päämaja nykyään vastaa aatteellista tarkoitustaan, siihen ovat syynä nuo hajottavat virtaukset, jotka ovat astuneet muutamalta taholta Seuraan. Sanon hajottavat siitä, syystä,

että kaikista uudistamispyrkimyksistä ja kauniista ihanteista huolimatta, niitä pyritään toteuttamaan suvaitsemattomuus ja tuomitsemisenhalu sydämessä. Siksi että puuttuu rakkautta on kaikki muu huonoa, toisin ajattelevat ja toisia teitä kulkevat teosofiveljet ankaran arvostelun alaisia. «Menköön Pekka Ervast koplansa kanssa pois seurasta. (Tuo kopla on kuitenkin valtava enemmistö). Emme me tarvitse hänen esitelmiään, ei niissä ole enää muuta kuin järkeilyä. Seurasta pitää tulla sosialismin haara». Nämä ovat tosin vain yksityisten mielipiteitä mutta sellaisia ajatuskantoja ilmaisemalla tehdään Seuralle sudenpalvelus. Tämmöistä kuullessa todella pudistaa päätään ja ajattelee, nämäkö ovat niitä, jotka puhuvat suurin, kaunein sanoin veljeydestä! Puhutaan epäveljellisyydestä samalla taholla. Kuka on harjottanut epäveljeyttä monessa vuosikokouksessa? Pekka Ervastiin koplako? Perustaja-Ylisihteeri, jota vuosikausia on soimattu ja arvosteltu, on sittenkin ainoa todellinen veljemme, sillä hän ei ole vastustanut pahaa pahalla. Hän ei ole milloinkaan toisia moittinut ja soimannut. Kuinka kauniisti hän on aina ottanut vastaan kaikki iskut ja hyökkäykset.

Kuka on syyppä siihen, että päämajaa on itse sen sielukin pitänyt kylmänä? Olkaamme rehelliset ja tunnustakaamme, että siihen on oma suvaitsemattomuutemme ja sydämemme kovuus syyppä. Ellei sydämiimme synny tosiveljeyttä, niin vaikka meille rakennettaisiin minne tahansa päämaja, niin jonkun ajan kuluttua karkottaisimme siitä sen sielun ja se jäisi taas kylmille.

«Suurta aatetta on tavallaan palvellut teosofisen liikkeen päämajaate. Se on kieltämätön totuus», sanoo H. J. Siihen vastaan, se on palvellut ja tulee vielä uudestaan palvelemaan, mutta silloin vasta kun suvaitsevaiset ja teosofisen hengen valaisemat teosofit ryhmittyvät päämajan ympärille asumaan ja alkavat veljeyden hengessä jatkaa sitä työtä, minkä Perustajaylisihteeri niin suurella rakkaudella ja viisaudella pani alkuun. Ilman hänen nerokkuuttaan ja luomiskykyään ei meillä taitaisi olla päämajaa eikä liioin muutakaan.

Kummallista, että ne Seuran jäsenet, jotka ovat todella Seuralle rahojaan uhranneet — eivät riitele eivätkä moiti. He ymmärtävät uhraamisen arvon. Ainoastaan ne ovat kaikkein kiihkeimmät moittimaan «suunnattomista veroista», jotka ovat antaneet sängen vähän tai ei mitään. Minun täytyy ilokseni todeta että joukossamme on sellaisia, jotka ovat suunnattomia veroja vapaaehtoisesti maksaneet, mutta ne eivät ole suurta ääntä pitäneet. Mutta tahtoisinpa kaiken tämän yhteydessä sivumennen kolkuttaa meidän rikkaitten teosofien omaatuntoa ja sanoa heille: «Te olette uhranneet suhteellisesti vähemmän

kuin ne, jotka ovat vähästään antaneet 10 mkaa. Me emme saa heittäytyä välinpitämättömiksi, vaan meidän on tuettava päämajaa, että se jaksaa pysyä pystyssä nyt vaikeana aikana, jotta voisimme kerran perustaa tänne teosofisen koulun ja Teosofisen Teatterin, sentapaisen kuin on Oberammergaussa. Niillä molemmilla on vielä oma suuri tehtävänsä.

Muutama kuukausi sitten H. J. käveli kanssani täällä päämajan alueella, mutta silloin hän ei ollut noin pessimistisellä kannalla kuin nyt päämajan suhteen ja silloin hän innostuneena sanoi: »Kyllä täällä on sentään ihanaa ja sellainen rauha! Ei tätä myydä.« Rakas H. J., palauta tuo tuntu jälleen mieleesi ja ajattele, että kaikki ne suuret ja kauniit ajatukset, joita niin runsaasti on täällä vuosien kuluessa ajateltu, eivät ole tyhjiin haihtuneet, ne ovat yhä varastossa, kun me vaan työnämme syrjään kaiken ruman, jota olemme niiden päälle kasanneet.

Sitten tahtoisin vielä oikaista yhden eksyttävän kohdan H. J:n kirjoituksesta, jossa sanotaan: «seuran ainoan virkailijan osalle on laskettava koko tuo liki seitsemän tuhannen markan tappio päämajasta virkailijan muun palkan lisäksi.» Tämä tuntuu kovin persoonalliselta, siksi en voi olla sitä koskettelematta. Kysyn minkä palkan? Vapaa huone siinä kaikki. Ylisihteri palkan maksaa eikä Seura. Ylisiht. rahasta olen nauttinut vasta syyskuusta 1918 Smk. 250, joka kohosi viimeisen vuosikokouksen jälestä ensimmäisessä hallituksen kokouksessa 400 Smk:aan, jolloin minut valittiin myöskin Seuran taloudenhoitajaksi. Alkuaikoina sain jäsenkirjurin toimesta Smk. 50 kuukaudelta, jota tuskin milloinkaan käytiin omiin tarkoituksiini. Toisinaan maksoin sillä varattomien jäsenten vuosimaksuja, toisinaan käytiin muihin auttaviin tarkoituksiin. Olin tullut palvelemaan seuraa siinä mielessä, että tahdoin tehdä sen ilmaiseksi. Mutta nyt ovat elämisen mahdollisuudet käyneet sellaisiksi, ettei 2,000 Smk:n eläkkeellä voi mitenkään tulla toimeen. Ei siis kannata todellisuudessa puhua siitä, että minä Seuraa kulutan. Ellei minussa olisi ollut uskollisuutta ja rakkautta Seuraa kohtaan, niin olisin kernaammin mennyt pois päämajasta, sillä niin kovilla kärsimyksillä ja vaikeuksilla on päämajassa asuminen ostettu.

Olga Salo.

EDELLISEN JOHDOSTA viittaa vain pariin kohtaan kirjoituksessani, joka on aiheuttanut ylläolevat mietteet:

«Käsitlemme tätä kysymystä kokonaisuudessaan puhtaasti asioitten kannalta katsoen *eikä henkilökysymyksenä. Samahan se on itse asiassa onko jollakin kohdalla ja alulle pantujen asioitten kulussa se tai tämä henkilö*». — ja

»On siis löydettävä päämajallemme joko jokin *uusi elähyttävä aatteellinen tehtävä*, jonka hyväksi kannattaa noita aineellisiakin uhrauksia tehdä tai on viipymättä ratkaistavaksemme tultava, *miten päästä mitä pikemmin irti koko päämajasta*».

H. J.

SEURAN TALOUDELLISESTA ASEMASTA PARI SANAA.

Rauhoittaakseni huolestuneiden jäsenten mieliä ja koettaakseni estää Jäsenlehden palstojen täyttämistä yhä edelleen hyödyttömillä kirjoituksilla tahdon tässä omana vakaumukseni lausua, että seuran taloudellista asemaa ei voida mitenkään pitää huonona eli huolestuttavana, kun ottaa huomioon, että seuran omistaman Päämajan arvo nykyhintojen mukaan on luultavasti noin 250,000: — à 300,000: — Smk., ja että seuran velat ovat vain noin $\frac{1}{10}$ omaisuuden arvosta.

Olen myös varma, että Päämaja saadaan hyvin kannattamaan itsensä, jopa tulot nousemaan paljon yli menojenkin, kunhan sen asiat ehditään saada järjestetyksi.

Jäsenet voivat huolet luottaa siihen, että hallitus tekee parastaan ja koettaa saattaa seuran taloudelliset asiat niin hyvään kuntoon kuin mahdollista. Kiitollisena tulee se otamaan huomioon jäsenten taholta esitetyt toivomukset.

John Sonck.

KIITOS. Kaikille teosofeille, lähellä ja kaukana oleville, tutuille ja tuntemattomille jotka 30-vuotis-näyttelijämuistojuhlassani niin odottamattomasti minua ilahduttivat suurella lahjalla ja kaiken iltaa ympäröivät minua nostavilla ja rakkailla ajatuksilla, lausun täten sydämelliset, vilpittömät kiitokseni.

Tuonenkylässä 29 p. lokakuuta 1919.

Hilda Pihlajamäki.

KUSTANNUSOSAKEYHTIÖ TIETÄJÄ.

Usealta taholta on tiedusteltu, tuleeko Kustannusyhtiö Tietäjä uudessa kokoonpanossa edelleenkin jatkamaan vieraskielisten teosofisten teosten kustantamista suomennoksina. Pyydän Jäsenlehden välityksellä tämän johdosta ilmoittaa, että Kustannusosakeyhtiö Tietäjä luonnollisesti tulee ylläpitämään vanhoja traditsionejaan, siis kustantamaan suomennoksia Annie Besantin y. m. teosofisten kirjailijain teoksista. Samalla Kustannusosakeyhtiö Tietäjä tulee suomaan entistä enemmän huomiota allekirjoittaneen kirjallisille tuotteille sekä kustantamalla luentosarjojani y. m. että antamalla minulle tilaisuutta syventyneeseen kirjalliseen työhön, jota tilaisuutta tähän saakka olen kaivannut.

Tahdon vielä huomauttaa, että Kustannusosakeyhtiö Tietäjä uudessa muodossaan ei ole mikään „miljoonayhtiö“, joskin se tulee liikuttamaan suurempia pääomia kuin ennen. Rahamiehet eivät sijoittaisi rahojaan teosofiseen kustannusliikkeeseen, jos mielisivät niillä „suuria rahoja tehdä.“ Silloin olisi vaikkapa kolmannen luokan „kaunokirjallisuuden“ kustantaminen rahallisesti edullisimpaa. Joka teosofiseen työhön sijottaa rahoja, hän tekee sen todellisesta aatteen harrastuksesta, todellisesta rakkaudesta teosofiaan, todellisesta uskosta, joka työssä ja elämässä ilmenee.

Minä puolestani olen mukana tässä „uudessa hommassa“ juuri sen takia, että tässä enemmän rakastetaan ja enemmän uhrataan.

Pirkkalassa, marraskuun 5 p:nä 1919.

Pekka Ervast.

JÄSENLEHDEN TOIMITUKSEN HUOMAUTUKSIA. Niille seuramme jäsenille, jotka ovat muistaneet Jäsenlehteä kirjoituksillaan täytyy valittaen ilmoittaa, että tilan puutteen takia on nytkin täytynyt jättää monia kirjoituksia seuraavaan lehteen.

Samalla tulkoon myöskin huomautetuksi, että Jäsenlehden kirjoituksista, jotka ovat allekirjoituksilla varustettuja, vastaa kukin kirjoittaja itse. Toimitus ei katso voivansa estää T. S:n jäsenten erilaisten mielipiteiden vapaata ilmaisua lehden palstoilla.

(MESSENGERISTÄ.) KAKSI VOIMAA. Tuntuu oudolta puhua sellaisen liikkeen yhteydessä kuin T.S., joka niin syvästi nojautuu Yleisen Veljeyden perustaan, näistä voimista, mutta on kuitenkin totta, että vastakkaisuuksien parit, yhdistävät ja erottavat voimat taistelevat jatkuvasti, vaikkakin hienosti meidän Seurajärjestössä. Niin tapahtuu kaikissa järjestöissä, sillä uudistuminen ja rappeutuminen ovat rinnastetut kaikissa luonnon prosesseissa. Kuitenkin T.S:ssä, joka on niin läheisessä yhteydessä okkultismin syvempiin voimiin, siinä tämä leikkaus on paljon pistävämpi, hienompi ja voi saada aikaan suuremman onnettomuuden tai suuremman voiton. Senvuoksi on vaikea pitää järjestyksessä teosofista liikettä ellei siinä ole ylläpitäjänä erinomainen erottamiskyky, rohkeus, hyvä toiminnan silmä ja todellinen veljeyden henki. Mutta, tarkastaessa niiden jäsenten luonteiden kelpoisuutta jotka noita järjestöjä muodostavat, huomaa niissä „tulista päättömyyttä“ ja silloin nousee epäily mieleen noiden järjestöjen pysyväisyydestä, kun ei yllämainittuja hyveitä jossain määrin heissä olekaan.
(Suom. O. L.)
